

ה"ט 25025/09/22 - נ.ת.ב. XXX נגד ע. ב. XXX

בית משפט לענייני משפחה בקריית גת

ה"ט 25025-09-22 א. נ' ב.

בפני כבוד השופט בן שלו
מבקשת

נ.ת.ב. XXX

ע"י ב"כ עו"ד צחי פנקס

נגד

משיב

ע. ב. XXX

ע"י ב"כ עוה"ד יורם ביתן וחן פלד

החלטה

בקשה למתן צו הגנה לפי סעיף 3 לחוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א - 1991 (להלן: "החוק").

1. המבקשים נישאו זה לזה וכתוצאה מהנישואין נולדו להם שני ילדים, האחד יליד שנת 2010 והשני יליד שנת 2011. לצדדים שניהם בנות ממערכות יחסים קודמות, כאשר בתה של המבקשת שהגיעה בשבועות האחרונים לבגרות, מתגוררת עם הצדדים בבית המצוי במושב XXX. אין מחלוקת שביום 0.11.17 ניתן תוקף שיפוטי להסכם גירושין כולל בין הצדדים, במסגרתו גם הסכימו לפנות לבית הדין הרבני לשם הסדרת גט, אולם חרף האמור המשיכו להתגורר בצוותא תחת אותה קורת גג.

אף אין מחלוקת שבין הצדדים התגלע סכסוך, בעיקרו סביב זכויות בבית המגורים המשותף במושב XXX וכפי שכבר הובהר לצדדים עצמם לא פעם, סכסוך זה אינו מעניינו של ההליך שלפני.

2. בבקשה שלפני עתרה המבקשת לאסור על המשיב להיכנס לבית המשפחה וכן להטריד את המבקשת ואת בתה ממערכת יחסים קודמת. בין היתר ציינה המבקשת בבקשה כי המשיב נוהג לצעוק עליה "הלואי שתאבדי", מעיר הערות פוגעניות לבתה, עוקב אחר המבקשת לרבות באמצעים של התקנת מצלמות והאזנות, הפסיק ליטול טיפול פסיכיאטרי, מסית את ילדיהם הקטינים של הצדדים וכי לאור התנהגותו אחיו של המשיב עצמם פעלו להרחקתו מן הבית המשותף.

בדיון במעמד המבקשת ביום 12.9.22, אף טענה המבקשת כי ביום 24.8.22 המשיב איים שיקיים עמה יחסי מין (במשתמע חרף רצונה) תוך שמציין כי "זכותו בביאה רבנית". באותו היום הועבר הדיון מבית המשפט לענייני

משפחה באשדוד לבית המשפט זה, תוך שנקבע שיש לנהל דיון במעמד הצדדים.

אין כפי הנראה מחלוקת שמאז אותם האירועים בשלהי חודש אוגוסט, אין המשיב שווה עוד בבית המגורים.

ביום 15.9.22 הוגש תצהיר תגובה לבקשה, תוך שבין היתר טען המשיב, כי המבקשת השליכה לעברו מאפרה במהלך הוויכוח בחודש אוגוסט האחרון ולפיכך, העדיף לעזוב את בית על מנת להימנע מהתלקחויות נוספות ולנוכח דאגתו למצבם של הקטינים.

3. קיימתי דיון במעמד הצדדים ביום 21.9.22, במסגרתו לא הגיעו הצדדים לכלל הבנות. לפיכך, קבעתי הליך לשמיעת ראיות תוך שניתן צו הדדי לאיסור הטרדה וליצירת קשר בין הצדדים למעט בעניין הקטינים.

4. היום נשמעו הראיות במסגרתן נחקרו הצדדים על תצהירים ונשמעו טענותיהם.

המבקשת עותרת ליתן צו אשר מרחיק את המשיב מן הבית וזאת ללא קשר לסכסוך הרכושי. בין היתר, המבקשת טוענת כי המשיב חדל מליטול את התרופות הפסיכיאטריות, מעלה חשש של ממש פן יבוצעו בה עבירות מין ומציינת גם התנהלות אלימה נטענת של המשיב נגד ילדיהם במהלך השנים.

המשיב טוען כי בבקשה לא פורט כל אירוע מכונן המקים עילה למתן צו על פי **החוק** למניעת אלימות במשפחה, לרבות במועדים שלא פורטו כדבעי. המשיב מלין כי לא הוגשה כל תלונה, המבקשת לא פנתה לגורמי הרווחה ואף לא ביקשה דבר ביחס לילדיהם הקטינים.

לשיטת המשיב, כל תכלית הבקשה ניסיון להרחיקו מביתו תוך שהיא עצמה יכולה לעזוב את הבית ביחד עם בתה ולעשות שימוש בכסף מזומן רב המצוי בחשבונה, על מנת לשכור מגורים אחרים לטעמה. לפיכך, עותר המשיב לדחות את הבקשה ולחייב המבקשת בהוצאות אישיות.

5. לאחר ששמעתי את הצדדים, שוכנעתי שקמה עילה למתן צו לפי **החוק**, ולו לפי הוראות סעיף 3 (3) לו. גם אם יכול ותורף הבקשה עצמו פירט מסגרת כללית ברובה, הרי שהן מהבקשה והן מדברי המבקשת עצמם בדיון במעמד צד אחד, ניתן לדלות מספר סיטואציות עובדתיות אשר מקימות כשלעצמן עילה לפי **החוק** ואשר על פני הדברים אני קובע כממצא עובדתי כי אכן התרחשו:

א. המבקשת טענה כי המשיב נוהג לצעוק עליה "**הלוואי ותתאבדי**" (סעיף 16 לבקשה). לא זו בלבד שלא ראיתי שטענה זו נסתרה מפורשות בתצהיר המשיב (אשר אך הכחיש באופן כללי כל אפשרות לאלימות מילולית כלפיה ואשר המבקשת לא נחקרה ספציפית על טענה זו), הרי שדי להיווכח בעוצמות המטען הרגשי שאוחז המשיב כנגד המבקשת כעולה גם מהתנהלותו בדיון היום וההאשמות שהטיח

המשיב במבקשת לא אחת כדי לבסס היתכנות לטענה זו (ראו למשל: עמוד 13 שורה 26 לפרוטוקול).

ב. אין כפי הנראה מחלוקת שהמשיב התבטא לכל הפחות בצורה בלתי הולמת כלפי המבקשת כטענתה ; זאת כפי הנראה תוך אחיזה בסברה (המוטעית) לפיה הואיל והצדדים עדיין נשואים הוא זכאי לבוא עמה במגע מיני, אך מכח הסטטוס שלהם. כך המשיב עצמו לא הכחיש את טענת המבקשת לפיה המשיב איים עליה כי הוא זכאי "בביאה רבנית" כדבריו ובחקירתו הנגדית הסביר זאת: "...זה היה ביום חמישי אחר הצהריים שהגברת אמרה אני אשתך אתה צריך לדאוג לה, אמרתי לה אם את אשתי בואי ניפגש במיטה..." (עמוד 17, שורות 2-3 לפרוטוקול). לאחר שהמשיב הטיח האשמות במבקשת בדבר שימוש בסמים ואף אישר כי קיבל טיפול בציפרלקס הוסיף מיוזמתו גם "...היה ציפרלקס במינון נמוך שפגע לי בזקפה. אני רוצה לעשות אהבה. אני חי היום כמו קינג שלם ומרגיש בריא..." (עמוד 17, שורות 12-13). לא ברור לי כל עיקר מדוע היה צריך המשיב להידרש לסוגיות אלה דווקא אילו לא אווז הוא כאמור לעיל באותה סברה שגויה.

בנוסף התברר בדיון כי גם הודיע למבקשת בהזדמנות אחרת לאחר שכבר התגלע ביניהם הסכסוך, כי הוא מגיע למיטה בערב עם תחתונים: "...ש. למה התכוונת שאמרת לה אני בא למיטה היום בערב עם תחתונים. למה כוונתך. ת. שזכותי לבוא לבית שלי הוא שלי והיא לא תאיים עלי שיש לי צו הרחקה והיא לא תגיד לילדים שאני מורחק, או שאחים שלי הוציאו אותי מהבית. ש. למה התכוונת... ת. יש לי רק אח אחד שלא היה מעורב בפשע הסחיטה שלה. זכותי להיות בביתי, בצורה חופשית ללא איומים. ש. וזכותך להגיע למיטה עם תחתונים. ת. זכותי להיות בבית שלי עם פיג'מה. ש. אמרת לה תחתונים. ת. מה רע בתחתונים זה כמו בגד ים..." (עמוד 17, שורות 14-23 לפרוטוקול).

הסברו של המשיב לאמירה זו דחוק בעיני תוך שהמשמעות הטבעית שיש לייחס לדברים שאמר המשיב איננה קשורה בהכרח לרצונו של המשיב לשוב לביתו דווקא.

לעניין זה דווקא הפרשנות שהעניקה המבקשת לאמירות אלה תוך שביקשה להתייחס אליהם בפריזמה של החוק, היא בעיני הפרשנות הסבירה (בהקשר זה השוו דבריה של המבקשת היום בעמוד 11 שורות 25-27).

ג. התברר גם כי המשיב ניתק את הטלפון של המבקשת הואיל וזה היה רשום על שמו וכדבריו: "... מה שלי, שלי. גם אם אני לא גר בבית שלי הוא שלי, אני אחליט עליו מה קורה..." (עמוד 18, שורה 15). גם בהתנהלות כוחנית מסוג זה, אשר טומנת בחובה היבטים של אלימות כלכלית, יש כדי להוסיף נדבך למסקנה שקמה עילה למתן סעד לפי החוק, ולו לפי הוראות סעיף 3(3).

ד. בבקשה ציינה המבקשת כי המשיב החל לעקוב ולבלוש אחריה תוך שהתקין מצלמות והקלטות בבית (סעיף 24 לבקשה). דבריו של המשיב בעדותו מבססים את המסקנה כי גם אם יכול ועד כה טרם עשה כן, אין הוא רואה כל פסול בבלישה ומעקב אחר המבקשת בבית שבו היא מתגוררת "... ש. (לשאלת בית המשפט- ב.ש.) אם אתה חוזר הביתה מה יקרה? ת. עשיתי הזמנה להיום להתקין 24

מצלמות בתוך הבית, יש לי שתי מצלמות על הגוף באופן קבוע. אני רוצה לחזור לבית שתהיה אזהרה מבית המשפט. בית המשפט מבהיר שישנה פסיקה בעטיה בתי המשפט אינם רואים בעין יפה התקנת מצלמות אבטחה בתוך בית ובתוך מרחב אישי..." (עמוד 21 שורות 18-22 לפרוטוקול).

באשר למשמעות הקשה של התקנת מצלמות **בתוך** בית מגורים, במיוחד בהקשר של תחושת הבטחון האישית של אדם בביתו כבר נדרשתי בה"ט (ב"ש) 16874-12-21 **ע.ע.ש. נ' א.ש.** (מצוי במאגרים המשפטיים; 23.12.21). הדברים שנכתבו שם יפים גם לענייננו, בשינויים המחויבים.

די בכל אלה כדי לבסס עילה ולו לפי סעיף 3 (3) לחוק.

6. לא נעלם מעיני כי גם המבקשת אישרה שבמסגרת אותו הוויכוח ביניהם שכפי הנראה התרחש בנוכחות ילדיהם ובתה, השליכה מאפרה לכיוונו של המשיב, כפי שטען המשיב בתצהירו (עמוד 13, שורות 11-15 לפרוטוקול). הסברה של המבקשת שתלתה זאת באיומים ובדברי בלע נטענים של המשיב כלפי בתה הבגירה לא נסתר ולכל הפחות אין באירוע זה כשלעצמו כדי לשלול את עצם התרחשות מכלול האירועים שפורטו לעיל.

מכל מקום דומני שהמבקשת עצמה איננה חולקת על הרוחות שסערו טרם עזיבתו של המשיב את הבית בעקבות המחלוקות שנתגלעו ביניהם תוך שלפוטנציאל ההסלמה גם מצד המבקשת נתתי ביטוי בסעד הארעי שניתן גם כנגדה, וממילא אף לא הוגשה כל בקשה כנגד המבקשת בהקשר זה.

7. די בכל האמור לעיל כדי להבהיר מדוע גם מבלי להידרש לטענות ביחס להתנהלותו הנטענת של המשיב כנגד הבת הבגירה יש מקום ליתן סעד אשר ישמש כתרופה זמנית להסדרת מארג היחסים שבין הצדדים. הדברים יפים במשנה תוקף מקום בו לצדדים שני ילדים משותפים, קטינים שניהם, ומקומם עד כה בהליך זה משול להיותם נוכחים נפקדים בו. אין כל הצדקה שמערכת יחסים תוקפנית - אפילו תהא זו מערכת יחסים הדדית - תוביל למצב שבו ילדי הצדדים יאלצו לגדול באווירה פוגענית ואלימה (ולו מילולית). בוודאי שבמצב דברים זה יש הכרח ביצירה של "הפרדת כוחות", ולו זמנית מכח הליכים אלה, על מנת לאפשר לאבק הסכסוך לשקוע ולו במעט.

8. בכל הנוגע לטענות המבקשת בדבר מצבו הנפשי של המשיב, הרי שהמשיב אישר כי הוא נוטל תרופה מסוג ציפרלקס (גם אם הסבריו בחקירתו וטענתו לפיה תרופה זו נרשמה לו על ידי רופא משפחה תמוהים משהו; עמוד 20 לפרוטוקול).

אין בעובדה שאדם נוטל תרופה פסיכיאטרית כשלעצמה כדי לשמש עילה למתן סעד לפי **החוק**, ולא ראיתי שהמבקשת עמדה על קביעה של כל ממצא עובדתי אחר באמצעות מומחה רפואי בכל הקשור עם מסוכנות

נטענת של המשיב. בנסיבות אלה, איני מוצא בעובדה זו משום נדבך משמעותי, לא כל שכן מכון, במארג העובדות שלפני.

9. מכאן לשאלת הסעד הקונקרטי שניתן בהליך זה.

דומני שדווקא בעובדה שהמשיב שוהה לדבריו מרצונו מחוץ לבית המגורים בשבועות האחרונים לכל הפחות, תוך שעם חזרתו הבהיר שבכוונתו להתקין מצלמות אשר יבלשו אחר הנוכחים בבית המגורים, יש כדי להוביל למסקנה שבמיוחד עתה לאחר שנשמעו הראיות יש מקום לקבע לפרק זמן קצוב את המשך שהייתו של המשיב מחוץ לבית המגורים מכח **החוק**. הדברים יפים גם בשים לב להתרשמות שהובאה לעיל מאמירותיו של המשיב.

מנגד לא ניתן להתעלם מכך שלמעשה אין מדובר באירוע של אלימות פיזית כנגד המבקשת, אשר כפי הנראה אף היא לא טמנה ידה בצלחת. כמובן שגם אין מקום להפוך הליכים לפי **החוק** כקידום לחפור בו במסגרת סכסוכי רכוש (הגם שכאמור לעיל לא שוכנעתי כל עיקר שלפני מחלוקת רכושית במסווה של הליך לפי **החוק**).

בהתחשב בכך שהמשיב כאמור שוהה לכל הפחות מאז סוף חודש אוגוסט מחוץ לבית אני סבור שיש מקום לעגן הרחקה של המשיב מבית המגורים למשך 30 יום נוספים.

כן אני אוסר על המשיב להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל צורה בין במישרין ובין בעקיפין, ובין בכתב ובין בעל פה; אוסר עליו להתקין מצלמות מעקב, אבטחה או בילוש בתוך בית המגורים (השוו: ה"ט 16874-12-21 לעיל); וכן אוסר עליו לדבר סרה במבקשת באוזני הקטינים. תוקף הוראות אלה שלושה חודשים מהיום.

בכל הנוגע לבת שבגרה כאמור, טוב יעשה המשיב לו יימנע להיכנס למצב שבו יאלץ בית המשפט להידרש גם לבקשות מכח **החוק** שהיא עצמה תגיש.

10. בעקבות תיקון מספר 18 **לחוק**, ככל שניתן צו לפי **החוק**, ברירת המחדל של בית המשפט היא לבחון האם יש מקום להורות למשיב ליתן התחייבות לקבלת טיפול (סעיף 2א **לחוק**).

לשם כך על בית המשפט לקבל תסקיר (סעיף 2א (ב) **לחוק**). לפיכך בית המשפט ייתן הוראות מתאימות גם בהקשר זה.

11. כלל האמור לעיל, מוביל למסקנות הבאות:

א. הבקשה מתקבלת.

ב. נאסר על המשיב להיכנס לבית שברחוב XX XXX במושב XXאו להתקרב כדי מרחק 100 מ' מבית זה.

תוקף האיסור עד ליום 23.11.2022 (ועד בכלל).

ג. כן נאסר על המשיב להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל צורה בין במישרין ובין בעקיפין, ובין בכתב ובין בעל פה; נאסר עליו להתקין מצלמות מעקב, אבטחה או בילוש בתוך בית המגורים (השוו: ה"ט 16874-12-21 לעיל); וכן נאסר עליו לדבר סרה במבקשת באוזני הקטינים. תוקף הוראות אלה שלושה חודשים מהיום.

ד. נאסר על המשיב לשאת או להחזיק נשק. הודעה על כך תשוגר לגורמים הרלוונטיים.

ה. מכח הוראות סעיף 2א (ב) **לחוק** תגיש המחלקה לשירותים חברתיים שבמקום מגורי הצדדים תסקיר דחוף בשאלה האם יש להורות למשיב להתחייב לקבלת טיפול. במסגרת התסקיר העו"ס מתבקשת להבהיר בין היתר האם המשיב מתאים לטיפול, מסכים לו, מבין את תנאיו ואת מהותו של הטיפול והאם יש מסגרת מתאימה לטיפול בו.

תסקיר זה יוגש לתיק תוך 21 יום, גם לאחר סגירתו.

המפקחת המחוזית הרלוונטית האמונה על יישום הוראות תיקון 18 לחוק תוודא ניתובה של החלטה זו לבעל התפקיד המתאים.

12. בנסיבות העניין, ועל מנת שלא להסלים שלא לצורך את פני הדברים, מצאתי שלא לעשות צו להוצאות.

ההחלטה מותרת לפרסום בהשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים ובני משפחתם.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים, למנהלת המחלקה לשירותים חברתיים שבמקום מגורי הצדדים (כמו גם למפקחת המחוזית הרלוונטית אשר תוודא ניתובה של החלטה זו לגורם הרלוונטי), תערוך על כך תרשומת ותסגור את התיק.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשפ"ג, 23 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.